

Megemlékezés Dr. Bolberitz Pál professzor úrról (1941-2020), a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Hittudományi Karának professzoráról, Széchenyi díjas teológusról, egyetemi tanárról.

A Hittudományi Kar megrendülve vette a hírt volt professzorának és kollégának a haláláról. Tudtuk, hogy már hosszú ideje ágyban fekvő beteg, mégis váratlanul ért minket mindez, hiszen személye annyira hozzá nőtt a Hittudományi Karhoz, a Pázmány Péter Katolikus Egyetemhez, korábban a Hittudományi Akadémiához és nem túlzás, de a magyar egyházhoz is, hiszen egyénisége, személyisége, nagyon világos látásmódja, a hitet megmagyarázni és megvédeni képes magatartása nagyon sokfelé ismertté tette őt.

Valójában a családból hozott kiváló képességek, adottságok és az okosság jellemezte Bolberitz professzor urat, aki kápláni időszaka után Rómában is tanulhatott, majd pedig az akkori Hittudományi Akadémián az Egyes számú Keresztény Bölcséleti tanszéken a következő filozófiai tárgyakat oktatta: metafizika, teodicea, logika, ismeretelmélet, kozmológia, de tartott kurzusokat az ateizmus és a filozófiai esztétika tárgykörében is. Nemzedékeket nevelt fel, a Levelező Tagozat indulásnál is jelen volt. Ő maga papi egyéniségével, egyháziasságával nagyban hozzájárult ahhoz, hogy a Hittudományi Kar hallgatói ebben a változó világban is – gondoljunk a régi rendszer vallásüldözésére – hűségesek maradjanak hitükhöz és azt bátran meg is vallják, ne csak elbújva, hanem ha kell, hithű magatartásukkal, szavaikkal, filozófiai érvekkel felvértezve.

Ő is ezt tette példát mutatva tanítványainak, a keresztény filozófia, az értelem és a hit közötti párbeszéd, a katolikus egyház és a magyar nemzet elkötelezett szolgálatában. Előadásain kiválóan ötvözte a spekulatív gondolkodást és a lelkipásztori tapasztalatokat, a mélyreható elemzéseket és az átfogó szintézisalkotást, a komoly fejtegetéseket és a könnyed humort. Egykori tanítványai mindmáig hálásak éles meglátásaiért, bölcs mondásaiért és az élet megértését szolgáló feledhetetlen példáiért. Ám nemcsak a katedrán, hanem az igehirdetésben és a lelkipásztorkodásban is kiemelkedő szolgálatot végzett. A Szent Imrében, az Egyetemi vagy a Városmajori templomban tartott szentmiséi, prédikációi, konferenciabeszéd sorozatai évtizedeken keresztül sokaknak, különösen a keresztény értelmiségieknek, jelentettek folyamatos lelki táplálékot és kínáltak az értelem számára szilárd tájékozódási pontokat. Hallgatói megtapasztalhatták átfogó filozófiai és teológiai tudását az emberről, a világról, a létezés alapvető kérdéseiről, melyet az evangélium segítségével, Jézus Krisztus tanítása fényében lenyűgöző és meggyőző erővel tudott átadni és kifejtetni. Ugyanakkor remek beszélgetőtárs és kivételesen jó megfigyelő volt. Talán kevesen tudják, hogy művészi tehetséggel is rendelkezett, kiválóan tudott rajzolni.

Mint ismeretes, a gimnáziumban a legendás híró Antall József volt az osztályfőnöke, aki a rendszerváltozás után Magyarország első miniszterelnöke lett. A tanár-tanítvány kapcsolat később személyes jó barátsággá alakult, melyet mi sem bizonyított ékebben, minthogy kérésére a haldokló Miniszterelnököt lelkivezetője, Bolberitz atya készítette fel a hosszú útra és mondotta el temetésén a gyászbeszédet, idézve Antall József utolsó szavait: „Keresztény Magyarországot akartam”. A történelem iránti különös érdeklődését és az egyház küldetésében való sokszínű szerepvállalását egyszerre tanúsítja, hogy Bolberitz professzor tagja volt a Máltai lovagrendnek, de a rendszerváltozás után tevékenyen résztvett a Kolping Szövetség magyarországi újjászervezésében és szellemiségének, lelkiségének formálásában is.

Bolberitz Pál professzor úr személyében olyan idősebb kolléga távozott most közülünk az örökkévalóságba, kinek személyisége és életműve a keresztény filozófia hiteles művelőjének alakját állítja elénk. Minket tanított, akik most a Hittudományi Karon tanítunk. Hálásak vagyunk neki szellemi-lelki tartásáért, az oktatói tevékenységéért, a derűs és élvezetes óráiért, az életből vett példákért, a humoráért, a bölcsességéért, a filozófiai tudás következetes számonkéréséért, mindazért, amit az elmúlt évtizedekben átadott számunkra. Életművének gyümölcsei nemcsak tanítványai emlékezetében, de Bolberitz professzor úr írásaiban is velünk maradnak. Kitörölhetetlenül beírta nevét a magyar egyház történetébe.

Az Úr Isten adjon neki most már megnyugvást, találkozzon az örök Igével, akit ő mindig hirdetett, nemcsak a katedrán, hanem a budapesti Szent Imre templomban, a Városmajori templomban, a Felső-Krisztina Keresztelő Szent János templomban, nagyon sok helyen az országban, ahova lelkigyakorlatra vagy előadásra hívták. Jusson el az örök Bölcsességhez, akit ő mindig vallott, szakadatlan hirdetett és töltse el az a belső öröm, ami valójában a célba érkezett hit öröme az örök mennyei hazában.

Dr. Puskás Attila – Dr. Kránitz Mihály